

Arrest

nr. 55 194 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYASSE, die loco advocaat S. COOLEMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 november 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 september 2010.

1.3. Op 28 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in Paghman, waar u woonde tot aan de val van de taliban in 2001. Toen de taliban werd verdreven, verhuisden u en uw familie naar Kabul en later naar de provincie Wardak. In Wardak vestigden jullie zich in het dorpje Shator, in Saydabad-district. U ging er een drietal jaren naar school. De laatste twee jaar werkte u samen met de echtgenoot van uw zus. Hij had een vrachtwagen waarmee hij goederen vervoerde doorheen het land. U ging met hem mee en hielp hem bij het laden en lossen van de vracht.

Uw oudere broer N.(...) A.(...) Z.(...) (O.V. 5.000.259) heeft in Rusland gestudeerd en werkte destijds voor de regering van Najibullah. Na de val van dit regime, kreeg uw broer problemen met dokter Abdullah, een hooggeplaatste commandant, die uw broer beschuldigde van de dood van zijn eigen broer. Dokter Abdullah wilde uw broer vermoorden. Uw broer kon Afghanistan ontvluchten, arriveerde in België in augustus 2000 en werd als vluchteling erkend.

In september 2009, kwamen plots enkele onbekenden naar uw huis. Ze vroegen naar uw broer. Omdat hij niet thuis was, werden u en uw vader geslagen. Nadat u in het ziekenhuis werd verzorgd, dook u onder bij een vriend van uw schoonbroer. Er werd besloten dat u het land moest verlaten, omdat er werd gevreesd dat uw leven in gevaar was. Aangezien uw broer niet aanwezig was, werd er gevreesd dat Dokter Abdullah zich op u zou willen wreken voor de dood van zijn broer. Op 10 september 2009 (19 simbula 1388, volgens de Afghaanse kalender) heeft u Afghanistan verlaten. Op 16 november 2009 bent u in België aangekomen. Nog diezelfde dag heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een taskara voor.

B. Motivering

In de verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal dient men talrijke elementen op te merken die ernstige twijfels oproepen bij uw beweringen in Wardak te hebben verbleven en van daaruit met uw schoonbroer te hebben samengewerkt, alvorens uw vertrek uit Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in het geheel niet op de hoogte bent van fundamentele feiten met betrekking tot Wardak. Deze zijn zodanig fundamenteel dat aan uw verklaring hieromtrent geen enkel geloof kan worden gehecht (zie ook informatie in het administratief dossier).

Vooreerst kon u uw dorp in de provincie Wardak niet situeren. U stelde dat het in het district Saydabad ligt, maar u bleek geen enkel ander dorp in de omgeving van uw dorp te kunnen opnoemen (CGVS, p. 6). U kende zelfs de naam van het dichtst bij gelegen dorp niet (CGVS, p. 9) en wist niet waar de districtshoofdplaats is gesitueerd (CGVS, p. 4). U kon verder geen enkel dorp noemen op de weg tussen uw dorp en Maydan, de provinciehoofdplaats van Wardak (CGVS, p. 6) en wist evenmin via welke andere districten men van uw dorp naar Maydan (Shar) moet reizen (CGVS, p. 7 en 8). U bleek overigens geen enkel ander district in Wardak te kunnen noemen (CGVS, p. 4). Meer nog, geconfronteerd met twee namen van districten, bleek u zich zelfs niet te herinneren dat dit districten zijn (CGVS, p. 8). Dit uitermate opvallende gebrek aan enige eenvoudige geografische kennis over de plaats waar u zegt te hebben gewoond, doet ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen inzake uw herkomst. Verder kon u evenmin uitleggen hoe lang men moet rijden om van uw dorp naar het districtshoofdplaats of naar Maydan Shar te gaan (CGVS, p. 9). U had er al evenmin enig idee van hoe ver Maydan Shar van Kabul ligt (CGVS, p. 8 en 9), noch wist u te vertellen of Kabul ten noorden dan wel ten zuiden van uw dorp ligt (CGVS, p. 6). Verder had u er geen idee van of uw dorp al dan niet dicht bij Logar ligt (CGVS, p. 9) en kon zelfs geen enkele provincie noemen die aan de provincie Wardak grenst (CGVS, p. 7). Ook over de ligging van een asfaltweg in uw regio bleef u uiterst vaag. Toen hiernaar werd gevraagd beweerde u dat er een geasfalteerde weg liep "naar de provincie" (CGVS, p. 3). Toen u later weer werd gevraagd om uit te leggen via welke plaats u op deze weg kon geraken, verwees u naar Maydan (CGVS, p. 6). Het is uiterst verwonderlijk dat u enkel naar Maydan of "naar de provincie" kon verwijzen, terwijl de autoweg die Kabul en Kandahar verbindt, de belangrijkste weg in Afghanistan, ook doorheen Saydabad loopt. U beweerde vervolgens dat er in Wardak bergen lagen, maar u bleek geen enkele van deze berg bij naam te kunnen noemen (CGVS, p. 5 en 6).

In alle redelijkheid kan evenwel worden verwacht dat u toch een begin aan kennis zou bezitten aangaande voorgaande elementen, indien u werkelijk drie jaar school heeft gelopen en bovendien vanuit uw dorp met een vrachtwagen naar verschillende steden in Afghanistan heeft gereisd. Het feit dat u niet in staat bent om dergelijke minimale uitleg te geven, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen in Wardak te hebben verbleven en een dorp in deze provincie als uitvalsbasis te hebben gebruikt bij diverse werkopdrachten doorheen Afghanistan. Dat u geen plaatsen kon noemen op weg van Wardak naar Mazar Sharif of van Wardak naar Kandahar, noch de locatie van checkpoints kon aanduiden, bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS, p. 10).

Het feit dat u over diverse andere aspecten met betrekking tot Wardak eveneens op de vlakte dient te blijven, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vermeende verblijf in Wardak verder op de helling. Zo kon u geen enkele Pashtoun-stam noemen die traditioneel in Wardak verblijft (CGVS, p. 4 en 5). Vervolgens noemde u de naam van uw dorpsverantwoordelijke en de naam van een invloedrijke ingenieur afkomstig uit uw dorp, maar kon u dan weer geen verdere toelichting geven toen er werd gevraagd naar andere prominente persoonlijkheden uit uw regio. U kon zelfs geen enkel ander dorpshoofd bij naam noemen. U wist niet wie de gouverneur was van de provincie, noch wie het districtshoofd was (CGVS, p. 5) of wie er in de traditionele raden (shura's) zetelden (CGVS, p. 11). U herinnerde zich voorts geen enkele krijgsheer of commandant (CGVS p. 6 en 7). Vervolgens kon u niet preciseren waar er in Saydabad en Wardak militaire basissen zijn, noch kon u enige uitleg geven toen er werd gevraagd naar clashes die zich hebben voorgedaan in uw regio (CGVS, p. 8).

Redelijkerwijs mag worden verwacht dat u een degelijke uitleg kan geven over de plaats waar u meerdere jaren heeft verbleven. U blijkt deze uitleg echter over essentiële elementen in uw verhaal niet te kunnen verschaffen. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering in Wardak woonachtig te zijn geweest. Het feit nog jong te zijn vormt geen afdoende verschoningsgronden voor bovengaande bemerkingen.

De door u voorgelegde taskara kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Er dient immers te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier).

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijk vervolgingsrelaas dat zich in Wardak situeert.

De ongeloofwaardigheid van deze verklaringen wordt bevestigd door de vage verklaringen die u hieromtrent heeft afgelegd. Zo had u er geen idee met welke partij Sayyaf en Dr. Abdullah actueel zijn verbonden en wist u in het geheel niet tot welke mudjaheddinbeweging zij eerder behoorden. U kon verder in het geheel niet verduidelijken hoe zij u hadden opgespoord en bleek zelfs niet te weten hoe de broer van Dr. Abdullah, die door uw broer zou zijn vermoord, heette (CGVS, p. 3 en 12). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u toch wat meer informatie kan geven over de personen wie u vreest en de omstandigheden die aan de basis van uw vlucht liggen.

Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe u de status van vluchteling toe te kennen.

Rekening houdend met het feit dat, zoals boven aangetoond, ernstige twijfels dienen te worden geformuleerd betreffende uw verklaringen over uw herkomst kan u de status van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u recentelijk niet in Wardak heeft verbleven heeft, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen.

Het feit dat uw broer tien jaar geleden in België arriveerde en er in 2003 als vluchteling werd erkend, volstaat om bovenstaande redenen evenmin om u de status van vluchteling toe te kennen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en de algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling voldoet. Verzoeker betoogt tot een bepaalde groep te behoren nu zijn broer door Dr. Abdullah, een hooggeplaatste commandant, beschuldigd werd van de dood van zijn eigen broer en hij geen beroep kan doen op de lokale overheid. Voorts wijt hij de door de commissaris-generaal vastgestelde gebrekkige kennis van de streek Wardak aan zijn beperkte kennis van het Pashtou, het constant binnenblijven uit schrik en zijn professionele activiteiten die buiten Wardak plaatsvonden. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, stelt verzoeker dat zijn broer in België als vluchteling werd erkend en later de Belgische nationaliteit ontving en verwijst hij naar de problemen van zijn broer die ook zijn situatie beïnvloedden. Verzoeker concludeert dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties en dan ook op voldoende wijze een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. In een tweede onderdeel poneert verzoeker dat de commissaris-generaal onvoldoende motiveerde waarom hem het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd vermits zijn argumentatie over zijn verblijf in Wardak weinig plausibel is, er geen vragen werden gesteld omtrent Kabul of andere streken van Afghanistan, de situatie in Afghanistan allesbehalve veilig te noemen is en er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit en afkomst uit Afghanistan.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een kopie van de identiteitskaart van zijn broer, een rapport omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul ('Subject Related Briefing' van 17 augustus 2010) en een 'bewijs prodeostatuut'.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering recent in Wardak woonachtig te zijn geweest, er derhalve ook geen geloof kan worden gehecht aan het vervolgingsverhaal dat zich in Wardak zou hebben afgespeeld, deze ongeloofwaardigheid bevestigd wordt door zijn vage verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten, en hij het de commissaris-generaal hierdoor onmogelijk maakt een correct inzicht te verkrijgen over zijn leefsituatie en zijn eventuele nood aan bescherming, zoals uitgebreid wordt toegelicht.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. Waar verzoeker aanvoert een gegronde vrees voor vervolging vanwege de mudjaheddinbeweging te koesteren omwille van de problemen van zijn broer en hij hierbij verwijst naar de asielaanvraag en de erkenning als vluchteling van zijn broer, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. Hiertoe kan de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, onder andere nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de streek die hij beweert recent te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document kan overleggen waaruit zijn herkomst zou blijken, de kennis van betrokkene over de streek toetst.

De Raad stelt in casu vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen geboren is in Paghman en de laatste vijf jaar voor zijn vlucht uit Afghanistan in Wardak woonde doch dat verzoeker tijdens het gehoor verschillende geografische en algemene vragen over Wardak niet kon beantwoorden. Verzoekers verweer een beperkte kennis van het Pashtou te hebben, constant uit schrik binnen te zijn gebleven en alle professionele activiteiten buiten Wardak gedaan te hebben omdat er daar dan geen taalbarrière was, kan niet overtuigen en strookt bovendien niet met de door hem afgelegde verklaringen tijdens het gehoor. Van verzoeker, die volgens zijn verklaringen gedurende drie jaar in Wardak naar school ging, nadien gedurende ongeveer twee jaar als chauffeur naar andere steden buiten Wardak goederen vervoerde, *“bv van Herat naar Kandahar en van Kandahar en Mazar Sharif”*, maar nog steeds in Wardak woonde, en *“een maand, twee maanden, drie maanden”* van huis weg was met zijn vrachtwagen (CGVS, gehoor p. 2, 3 en 9), mag immers verwacht worden dat hij een afdoende geografische kennis heeft van zijn woonplaats en de gebieden die hij als chauffeur doorkruiste zodat het niet ernstig is dat hij zijn dorp in de provincie Wardak niet kan situeren, hij geen enkel ander dorp in de omgeving van zijn dorp kan opnoemen, hij de naam van het dichtst bijzijnde gelegen dorp niet kent, hij niet weet waar de districtshoofdplaats is gesitueerd, hij geen enkel dorp kan noemen op de weg tussen zijn dorp en Maydan de provinciehoofdplaats van Wardak, hij niet weet via welke andere districten men van zijn dorp naar Mayda (Shar) moet reizen, hij geen enkel ander district in Wardak kan opnoemen, hij niet kan uitleggen hoelang men moet rijden om van zijn dorp naar de districtshoofdplaats of naar Maydan te gaan, hij geen idee heeft hoever Maydan van Kabul ligt en of Kabul ten noorden of ten zuiden van zijn dorp ligt, hij niet weet of zijn dorp al dan niet dicht bij Logar ligt, hij geen enkele provincie grenzend aan Wardak kan opnoemen, hij als chauffeur die Afghanistan doorkruiste uiterst vaag blijft over de ligging van een asfaltweg in zijn regio, hij geen enkele berg kan opnoemen die in Wardak zou liggen, hij geen plaatsen kan geven op de weg van Wardak naar Mazar Sharif of van Wardak naar Kandahar en hij evenmin de locatie van checkpoints kan aanduiden. Immers, van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij een afdoende kennis heeft van zijn regio van afkomst. In casu klemt dit des te meer nu verzoeker voorhoudt twee jaar als chauffeur te hebben gewerkt. Verzoeker slaagde er evenmin in om aan de hand van zijn kennis over aanwezige Pashtoun stammen in Wardak, prominente persoonlijkheden in zijn regio, militaire basissen en incidenten, zijn recente afkomst uit Wardak aannemelijk te maken.

Uit het aangetoonde gebrek aan kennis over Wardak kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus afleiden dat verzoeker niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst uit Wardak zodat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, werden door de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheden omtrent deze vervolgingsfeiten vastgesteld, doch werd wel gesteld dat van hem verwacht mag worden dat hij meer informatie kan geven over de personen die hij vreest en de omstandigheden die aan de basis van zijn vlucht liggen. Met zijn herhaling van het tijdsverloop van de problemen van zijn broer en zichzelf, weerlegt noch ontkracht hij deze beperkte kennis over de personen en de omstandigheden van zijn beweerde vervolgingsfeiten. Waar verzoeker dienaangaande nog stelt tot een bepaalde groep te behoren *“nu hij familie is van zijn broer die een broer van Dr. A.(...), voornaam lid van hoger vermelde partij”*, wijst de Raad er op dat, daargelaten de vraag of hij behoort tot een bepaalde (sociale) groep, het louter behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen verzoeker in casu niet aantoonde.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.7. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst, zoals beschreven in de aan het verzoekschrift toegevoegde informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul, verwijzen, maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Wardak aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de hij nood heeft aan internationale bescherming. Waar verzoeker betoogt dat er geen vragen werden gesteld omtrent Kaboel of andere streken van Afghanistan wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust, en ook hij, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205).

In de mate verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming probeert aan te tonen met een rapport opgesteld door het Commissariaat-generaal "Subject related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", merkt de Raad op dat het verzoeker toekomt aan te tonen waar hij vandaan komt in Afghanistan. In casu beweert hij dat dit Wardak zou zijn, hetgeen niet geloofwaardig is. Zo hij door te verwijzen naar de veiligheidssituatie in de stad Kabul wil laten uitschijnen dat hij daar vandaan komt, gaat hij voorbij aan de informatie van vornoemd rapport. Immers, hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. De bij het verzoekschrift ingediende identiteitskaart van zijn broer en het 'bewijs prodeostatuu' zijn niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

2.9. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS